

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж гп 10/2014
14.11.2014.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Јелене Боровац, као чланова већа, у поступку по захтеву ДОО Г. из Р., чији је власник Д.Т. из Р., а пуномоћник адвокат М.М. из Р., одлучујући по жалби подносиоца захтева ДОО Г. из Р., власник Д.Т. из Р., против решења Привредног апелационог суда Р4 и 48/14 од 01.10.2014. године, на седници већа одржаној дана 14.11.2014. године, доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба ДОО Г. из Р. и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног апелационог суда Р4 и 48/14 од 01.10.2014. године у ставу III и IV.

Образложење

Привредни апелациони суд је побијаним решењем у ставу I усвојио захтев ДОО Г. из Р. и утврдио да је у извршном поступку пред Привредним судом у Сомбору под бројем И 184/09 повређено право подносиоца захтева за суђење у разумном року. Ставом II изреке диспозитива, наложено је Привредном суду у Сомбору да предузме све неопходне мере и радње како би се извршни поступак окончао у најкраћем року. Ставом III одбачен је захтев ДОО Г. из Р. у делу у коме је тражено утврђење права на накнаду штете. У диспозитиву под IV утврђени су трошкови предлагача у износу од 30.000,00 динара.

Наведено решење предлагач ДОО Г. из Р., оспорио је благовременом жалбом због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права у ставу III и IV истог решења.

Сматра да је погрешан став првостепеног суда да подносилац захтева није определио висину тражене накнаде на име повреде права за суђење у разумном року, а што је и био разлог за одбачај захтева у наведеном делу, јер је према наводима из жалбе у уставној жалби која је иницијално поднета ради заштите наведеног права опредељен, износ накнаде за наведену повреду, позивом на одговарајући члан Закона о уставном суду односно позивом на одредбе члана 89. став 3. Закона о Уставном суду. Стога сматра да је Привредни апелациони суд могао да изврши увид у целокупни спис и утврди који износ потражује предлагач, па стога и није било места за одбачај захтева у том делу. Сматра да су погрешно

одмерени трошкови за састав уставне жалбе јер исти нису признати подносиоцу у складу са тарифом. Сматра да није било разлога да се не признају трошкови који према адвокатској тарифи припадају подносиоцу уставне жалбе јер је управо иницијално и поднета уставна жалба, те чињеница да је због измена других прописа наведени акт сматран захтевом за заштиту права на суђење у разумној року не може утицати на одмеравање трошкова за састав наведеног акта. Предлаже да се у ожалбеном делу побијана одлука преиначи или иста укине и предмет врати Привредном апелационом суду на поновни поступак.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/08...101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. и 402. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...551/14) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, број 25/82, „Сл. гласник РС“, број 46/95...55/14), који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да жалба није основана.

ДОО Г. је 08.03.2013. године, Уставном суду Републике Србије поднео уставну жалбу због повреде права на суђење у разумном року у извршном поступку који се води пред Трговинским судом у Сомбору у предмету И бр.145/09 односно нови број И 184/09, са захтевом да се подносиоцу уставне жалбе накнади материјална штета у висини износа опредељеног решењем о извршењу које се спроводи да се утврди постојање наведене повреде и наложи убрзање, односно окончање извршног поступка. Као и да се утврди право подносиоца уставне жалбе на накнаду штете која се може остварити на начин предвиђен одредбама члана 89. став 3. Закона о Уставном суду.

По ступању на снагу Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова, односно 22.05.2014. године, Уставни суд је наведену уставну жалбу проследио Привредном апелационом суду ради одлучивања, по захтеву за заштиту повреде права на суђење у разумном року.

По извршеном увиду у списе Привредног суда у Сомбору И бр.184/09 и утврђењу тока извршног поступка, Привредни апелациони суд је, ценећи све релевантне критеријуме за оцену повреде права на суђење у разумном року утврдио да је у конкретном случају у извршном поступку ДОО Г. из Р. као извршног повериоца, а ради принудног извршења против извршног дужника ЗЗ А. из К., по основу извршне исправе пресуде Трговинског суда у Сомбору П бр.470/04 од 04.04.2005. године која је преиначена пресудом Вишег трговинског суда Пж 5548/05 од 15.11.2005. године, извршена повреда права на суђење у разумном року с обзиром да је наведени извршни поступак инициран подношењем предлога 05.08.2009. године, а да до дана доношења решења Привредног апелационог суда 01.10.2014. године исти није окончан.

Оцењујући према свим критеријумима да је дошло до повреде права на суђење у разумном року, Привредни апелациони суд је усвојио захтев предлагача за утврђење наведене повреде а потом и наложио Привредном суду у Сомбору да предузме све неопходне мере и радње како би се извршни поступак окончао у најкраћем року.

Одредбом члана 8а Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/2008, 104/2009, 101/2011, 101/2013), прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Другим ставом истог члана прописано је да се захтевом може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року. Ако се захтев односи на поступак који је у току пред привредним апелационим судом, прекршајним апелационим судом или управним судом о захтеву одлучује Врховни касациони суд сходно трећем ставу члана 8а истог закона.

Одредбом члана 8б став 1. истог закона, прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити примерени рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року.

Накнада из става 1. наведеног члана исплатиће се из буџетских средстава Републике Србије, опредељеним за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату. Против решења о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року може се поднети жалба Врховном касационом суду у року од 15 дана у складу са одредбама члана 8б став 3. истог закона.

Према одредбама члана 8г истог закона на поступак за заштиту права на суђење у разумном року и накнади за повреду права на суђење у разумном року, сходно се примењују одредбе којима се уређује ванпарнични поступак.

Имајући у виду наведене одредбе, као и чињеницу да је Привредни апелациони суд утврдио да је у поступку извршења пред Привредним судом у Сомбору И 184/09 повређено право подносиоца захтева ДОО Г. из Р., као извршног повериоца на суђење у разумном року, Привредни апелациони суд је према закону имао овлашћења и да одреди примерену накнаду за повреду наведеног права у ситуацији у којој је подносилац захтева то од суда тражио, односно определио износ тражен на име накнаде за повреду права.

Правилно међутим према садржини поднете уставне жалбе која је по ступању на снагу Закона о уређењу судова постала захтев за заштиту права на суђење у разумном року, Привредни апелациони суд утврђује да подносилац није поднео опредељени захтев за накнаду због повреде наведеног права, јер ни у уставној жалби није определио износ накнаде коју тражи, а што је био дужан и према одредбама члана 85. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/2007 и 99/2011), а и према одредбама члана 192. став 1. ЗПП, који се примењује на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку већ се само позвао на члан 89. став 3. Закона о Уставном суду, што не представља опредељење траженог новчаног износа накнаде односно вредности захтева.

Из наведених разлога, правилно је поступајући према одредбама Закона о ванпарничном поступку, Привредни апелациони суд сматрао да тражена накнада на име повреде права на суђење у разумном року није опредељена, те је стога захтев подносиоца у том делу одбацио као у побијаном решењу.

Правилно је Привредни апелациони суд одмерио и трошкове поступка по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року у складу са трошковима адвокатске тарифе за ванпарнични поступак, јер се сходно цитираним одредбама о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, примењују одредбе којима се уређује ванпарнични поступак, па се стога и одредбе о тарифи примењују у складу са наведеном врстом поступка.

Стога није основано позивање подносиоца захтева да му је суд морао на име трошкова признати трошкове састава уставне жалбе по адвокатској тарифи за уставну жалбу, већ је правилно суд исте утврдио у опредељеном износу у складу са одредбама којима се уређује ванпарнични поступак.

Из наведених разлога, како у поступку пред Привредним апелационим судом није учињена апсолутно битна повреда одредаба ЗПП, о којима овај суд води рачуна по службеној дужности, нити оне на које се жалбом указује, те како је сходно изнетом правилно примењено право, када је одлучено о одбачају захтева за накнаду за повреду права на суђење у разумном року као неопредељеног, када су утврђени одмерени трошкови у износу од 30.000,00 динара, то је жалба подносиоца захтева неоснована, па се иста одбија на основу члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП, који се на основу члана 30. Закона о ванпарничном поступку сходно примењује.

Из наведених разлога одлучено је као у диспозитиву решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**